

Sygnatura akt IV U 150/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2018 r. w Jeleniej Górze

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

- z dnia 4 sierpnia 2017 r., znak: (...)

- z dnia 17 sierpnia 2017 r., znak: (...)

- z dnia 30 sierpnia 2017 r., znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 4 sierpnia 2017 r., znak: 430000/6020/696879/2017/ZAS w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11 kwietnia 2017 r. do dnia 31 lipca 2017 r.;

II. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 17 sierpnia 2017 r., znak: 430000/6020/700058/2017/ZAS w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 sierpnia 2017 r. do dnia 11 sierpnia 2017 r.;

III. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 30 sierpnia 2017 r., znak: (...), w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12 sierpnia 2017 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r.;

IV. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy kwotę 540,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 150/17

UZASADNIENIE

Wnioskodawca J. G. złożył dnia 16.08.2017 r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 4 sierpnia 2017 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11.04.2017 r. do 31.07.2017 r. wobec uznania, że obie niezdolności do pracy wywołane zostały tą samą chorobą.

Wnioskodawca podniósł, że niezdolność do pracy w okresie od 30.09.2016 r. do 30.03.2017 r. spowodowana była urazem nadgarstka, a niezdolność do pracy od 11.04.2017 r. do 31.07.2017 r. – zaburzeniami depresyjnymi.

Wnioskodawca żądał zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 11.04.2017 r. do 31.07.2017 r.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 7-8). W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy w dniu 30.03.2017 r. Z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy wynika, że wnioskodawca miał orzeczoną niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby w okresach od 30.09.2016 r. do 30.03.2017 r. i od 11.04.2017 r. do 31.07.2017 r.

Wnioskodawca J. G. złożył dnia 24.08.2017 r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 17 sierpnia 2017 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 11.04.2017 r. do 31.07.2017 r. Wnioskodawca podniósł, że niezdolność do pracy w okresie od 30.09.2016 r. do 30.03.2017 r. spowodowana była urazem nadgarstka a niezdolność do pracy od 11.04.2017 r. do 11.08.2017 r. – zaburzeniami depresyjnymi.

Wnioskodawca żądał zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1.08.2017 r. do 11.08.2017 r.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 37-38). W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy w dniu 30.03.2017 r. Z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy wynika, że wnioskodawca miał orzeczoną niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby w okresach od 30.09.2016 r. do 30.03.2017 r. i od 11.04.2017 r. do 31.07.2017 r. oraz od 1.08.2017 r. do 11.08.2017 r.

Wnioskodawca J. G. złożył dnia 11.09.2017 r. odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 30 sierpnia 2017 r., na podstawie której strona pozwana odmówiła mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12.08.2017 r. do 31.08.2017 r. Wnioskodawca podniósł, że niezdolność do pracy w okresie od 30.09.2016 r. do 30.03.2017 r. spowodowana była urazem nadgarstka a niezdolność do pracy od 12.08.2017 r. do 31.08.2017 r. – zaburzeniami depresyjnymi.

Wnioskodawca żądał zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 12.08.2017 r. do 31.08.2017 r.

Strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 7-8). W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawca wykorzystał pełny okres zasiłkowy w dniu 30.03.2017 r. Z dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy wynika, że wnioskodawca miał orzeczoną niezdolność do pracy z powodu tej samej choroby w okresach od 30.09.2016 r. do 30.03.2017 r. i od 11.04.2017 r. do 31.08.2017 r.

Wszystkie odwołania zostały połączone do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. G. był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresie od 30 września 2016 r. do 30 marca 2017 r. Niezdolność do pracy wynikała z choroby układu ruchu (urazem nadgarstka) oznaczonej numerem statystycznym M 19. J. G. pobierał w tym okresie zasiłek chorobowy w tytułu niezdolności do pracy spowodowanej chorobą.

Po 30 marca 2017 r. wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy.

(***dowód*** : bezsporne, opinia biegłego z zakresu psychiatrii z dnia 16.07.2018 r., k – 105-105v, opinia biegłego z zakresu ortopedii z dnia 17.10.2018 r., k – 118-119)

Z dniem 30 marca 2017 r. J. G. wykorzystał 182 dni okresu pobierania zasiłku chorobowego.

(**dowód** : bezsporne)

Następnie J. G. był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresie od 11 kwietnia 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r. Niezdolność do pracy wynikała z zaburzeń depresyjnych oznaczonych numerem statystycznym F 32.

(**dowód** : zestawienie zaświadczeń w aktach ZUS)

Okresy niezdolności do pracy od 30 września 2016 r. do 30 marca 2017 r. i od 11 kwietnia 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r. nie były spowodowane tą samą chorobą. Niezdolność do pracy z powodu zaburzeń psychicznych rozpoczęła się w dniu 11 kwietnia 2017 r.

(**dowód** : opinia biegłego z zakresu psychiatrii z dnia 16.07.2018 r., k – 105-105v, opinia biegłego z zakresu ortopedii z dnia 17.10.2018 r., k – 118-119)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, a w szczególności na dokumentach znajdujących się w aktach postępowania przed ZUS i na dokumentacji medycznej złożonej przez wnioskodawcę. Ich prawdziwość w toku postępowania sądowego nie była przez strony kwestionowana.

Sąd oparł się także na opiniach biegłych, które zostaną omówione w toku rozważań.

Sąd zważył co następuje:

Odwołania wnioskodawcy były uzasadnione.

Strona pozwana oparła zaskarżoną decyzję na treści przepisów art. 8 i art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2010.77.512). Zgodnie z art. 8 tej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl przepisów art. 9 ust. 1 i 2 tej ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, w tym okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Nie ulega wątpliwości, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy wnioskodawcy nie przekroczyła 60 dni

W ocenie Sądu strona pozwana wydając zaskarżone decyzje niezasadnie jednak przyjęła, że wnioskodawca był niezdolny do pracy w okresach od 30.09.2016 r. do 30.03.2017 r. a następnie od 11.04.2016 r. do 31.08.2017 r. z powodu tej samej choroby. Należy zwrócić uwagę na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 listopada 2008 r. (II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124), zgodnie z którym „pojęcia "ta sama choroba" użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu”.

Niezdolność wnioskodawcy do pracy we wskazanych okresach związana była z dolegliwościami dotyczącymi uszkodzenia nadgarstka, a następnie – z zaburzeniami depresyjnymi, co wynika z numerów statystycznych chorób i z opinii biegłych, którym Sąd dał wiarę.

Opinia biegłych podlega ocenie Sądu, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, opublikowany w systemie Lex). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanych w sprawie opinii. Z tych względów uznał przeprowadzone opinie za wiarygodny dowód w sprawie, mogący stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych i wydania rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego, opierając się na ustaleniach poczynionych przez biegłych, Sąd uznał, że wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu różnych chorób.

Błędnie zatem przyjął organ rentowy, wydając zaskarżoną decyzję, iż kolejne okresy niezdolności do pracy wnioskodawcy, wymienione w zaskarżonej decyzji, zostały zaliczone do jednego okresu zasiłkowego.

Powyższe okoliczności skutkowały orzeczeniem jak w wyroku (art. 477¹⁴ § 2 kpc).

Na podstawie przepisu art. 148 (1) kpc Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z przepisem art. 148 (1) § 1 kpc Sąd bowiem może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. § 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienia dowodowe na posiedzeniu niejawnym. § 3. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa.

O kosztach postępowania w punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych wnioskodawcy Sąd ustalił w oparciu o § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2015 w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 800) w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia odwołań, które w niniejszej sprawie wyniosły 180 zł, przy czym wnioskodawca złożył trzy odwołania i każde z nich było uzasadnione. Połączenie odwołań do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia jest jedynie czynnością techniczną, nie pozbawia każdego z odwołań odrębności, a więc prawo do zwrotu kosztów zastępstwa przysługuje wnioskodawcy za każde z odwołań.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.